

BLUEGRASSOVÉ LISTY

Bluegrassová
asociace
České
republiky

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XXX, únor 2025

číslo

1

Lilka Pavlak - Bluegrassový summit - Cop
Henhouse Prowlers - Předkolo Banjo Jamboree
a další

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR z.s.?

BA je zapsaný spolek (dříve občanské sdružení) založený v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe, aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy.
- » BA spolupořádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree.
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce.
- » BA vítá další náměty svých členů.
- » Internetové stránky BA jsou na adrese: <http://www.bacr.cz>.

Členství v BA

Od 1. 1. 2024 jsme kvůli zvýšení cen tisku a poštovního nucení zvýšit členské poplatky. Nezvyšovaly se mnoho let, tak věříme, že tuto nutnost chápete. Poplatek za různé druhy členství (vždy na 12 měsíců):

- » individuální ČR: 300 Kč
- » individuální se zasíláním BL do zahraničí: 400 Kč (je možno požádat o pdf verzi BL a ušetřit)
- » kolektivní (většinou jde o kapely - až 5 výtisků BL na jednu adresu): 700 Kč
- » kolektivní v zahraničí: 1 100 Kč (je možno požádat o pdf verzi BL a ušetřit)
- » pořadatelské: 800 Kč
- » doživotní členství: 6 000 Kč

Podrobný popis najdete níže. Zájemci o členství mohou zasílat peníze převodem nebo složenkou nebo na účet:

280 198 1784/2010, Fio banka.

Do kolonky "zpráva pro majitele účtu" uveďte svoje jméno a příjmení + "členství BAČR".

Pokud jste noví členové, pošlete nám svou adresu pomocí formuláře:

<https://www.bacr.cz/clenstvi.php>,
ať víme kam posílat Bluegrassové listy.

Členství v BAČR je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem po 30.6., zaplatí 50% poplatku.

- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství. Každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství. Pořadatel má zdarma zajištěnu inzerci své akce v BL (1 stránka v BL za rok).
- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství.

Výhody členství

- » zdarma Bluegrassové listy 4x ročně
- » zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení zvukové aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce
- » další výhody připravujeme.

QR kód pro platbu
individuálního členství – ČR
(300 Kč, částku lze upravit i
pro ostatní druhy členství):

Petr Brandejs předseda
mobil: 777 122 569,
email: brandejs@seznam.cz.

Martin Čechura šéfredaktor Bluegrassových listů
mobil: 705129757,
email: cechura@seznam.cz

Petr Gärtner (databáze členů, průkazky)
mobil: 737 971 477,
email: petrgartner@tiscali.cz

Obsah

Bluegrassová asociace	2
Slovo předsedy	4
Lilka Pavlak – narozeninový rozhovor	5
Předkolo Banjo Jamboree 2025	13
Henhouse Prowlers v Pyramidě	14
Loes Bluegrass Trio	20
Vánoční koncert Copu	22
Festival Malinkej 2024	26
John Jorgenson Bluegrass Band	27
Servis a krátké zprávy	33
Kalendář akcí	34

Slovo předsedy

Milé členky a členové,

Jak jsme už psali v minulém čísle, na konci února proběhne v Praze European Bluegrass Summit neboli Evropský bluegrassový summit. Program a další podrobnosti o této konferenci najdete na <https://www.cbma.org/ebs/>. Jde o jeden z dalších pokusů stmelit evropskou bluegrassovou scénu a umožnit lidem z různých koutů Evropy setkat se tváří v tvář. K čemu to? V dnešní době online hovorů, sociálních sítí a internetových skupin všeho druhu?

Evropská bluegrassová asociace (**EBMA**) má nové vedení s mnoha mladými odhodlanými lidmi a začíná vyvíjet poměrně rozsáhlou činnost. Summit je jednou z jejích součástí. Sám jsem byl poměrně dlouho ve vedení této organizace a krátce ji i vedl a v té době vedly naše snahy velmi podobným směrem. Nikdy jsme nebyli s našimi výsledky moc spokojeni, ale vydávali jsme celoevropský zpravodaj, vyhlašovali ceny Evropský bluegrassový průkopník, podporovali celoevropský festival **EWOB** v Holandsku, podporovali mladé hudebníky a všeobecně jsme se pokoušeli umožnit bluegrassistům poznávat se. Nejsem psycholog ani antropolog, ale člověk je zvláštní živočich a osobní setkání se pořad nedá ničím moc nahradit. A může to všechno vést jen k dobrým věcem. Kontakty mezi kapelami, organizátory, fanoušky atd. mohou naši hudbu a lidem, co se jí věnují, jen prospět.

To je také důvod, proč existuje Bluegrassová asociace ČR. Určitě si umíte představit, že za Bluegrassovými listy, Banjo Jamboree a jeho předkoly, asocičním webem, facebookem atd. je mnoho hodin práce mnoha lidí. Zdarma. Aby to těm lidem dávalo smysl, potřebujeme členy, tedy vás! Díky, že jimi jste!

V poslední době se možná zase trochu šíří pocit, že BACR by toho měla pro jednoho každého z nás dělat ještě tohle nebo tamto. Stejně jako jsme kdysi nebyli spokojeni s výsledky **EBMA**, víme i v **BACR**, že by bylo dobré leccos vylepšit, zrychlit, dotáhnout... Zatím nemáme na víc síly, ale skončíme parafrází známého citátu: „Neptej se, co může Bluegrassová asociace (česká nebo evropská) udělat pro tebe, ptej se, co můžeš udělat ty pro ni!“

Co třeba podpořit muzikanty a přijít se v pátek 28. 2. podívat na kapely z celé Evropy hrající na Open mic v hotelu Pyramida? (Viz celostránkový inzerát jinde v BL.) Nebo se přímo Summitu zúčastnit? (Já s Ondrou Kozákem tam budeme 😊). Nebo se stát členem **EBMA**?

Je to v roce 2025 jenom na vás! Ať se vám vydaří!

Petr Brandejs,
předseda BACR

Lilka Pavlak – narozeninový rozhovor

Lilku Pavlak často vidáme na domácích bluegrassových akcích. Má bluegrass ráda a je s ním spojena po dlouhá desetiletí, obětavě za ním cestuje přes celou Evropu i přes oceány. Hodně psávala a stále píše reportáže z akcí. Pomáhala domlouvat koncerty našich kapel ve světě a světových v Evropě. Koncem prosince dosáhla významných kulatin, číslo taktně nebudeme prozrazovat, snad jen naznačíme, že to začíná sněhulákem a za ním je ještě něco. Abychom se o Lilce a o jejím vztahu k hudbě dozvěděli něco víc, položili jsme jí pár otázek. A protože Lilka dobře píše, jsou ty vzpomínky výživné a pěkně rozsáhlé. Ptal se Michal Hromčík mailem.

Spoustu lidí včetně mě by zajímalo: jak jsi přišla ke jménu nebo přezdívce Lilka?

Podle jedné knihy jsem si v asi devíti letech začala říkat Lili. Když jsem začala jezdit na čundry a měla jsem na sobě skautské lilie, začli mi říkat Lilka. Američani z toho udělali Lilly a je to teď mé oficiální druhé jméno.

Lilko, zkus prosím zavzpomínat, kdy ses poprvé potkala s pojmem bluegrass, co bylo tou událostí?

S pojmem bluegrass jsem se setkala až ve Švýcarsku. Předtím jsem to brala jako western. Starší brácha poslouchal radio pro americké vojáky v Německu, kde jsme bluegrass slyšeli, ale nevěděli, co to je.

Můj kamarád z Frankfurtu (původně z Kladna), s nímž jsme chtěli emigrovat do Kanady, mi psal, že si založili bluegrassovou kapelu a že by potřeboval bg mandolínu, ať se po nějaké podívám, a poslal mi fotku. To bylo tak kolem roku 1969-71, jméno si už nepamatuju, hrával s nimi na kytaru jeden kluk z Jablonce (zajímalo by mne, kdo to byl, mám jen fotku) a jeden Amík hrál na banjo a zpíval. Tak tento kamarád taky chtěl, abych se naučila anglicky, abychom se tam domluvili. Tak jsem jela na intenzivní kurs angličtiny do Londýna. A tam jsem mandolínu sehnala.

Kosodrevina 2018

V Londýně na jaře 1971 jsem navštívila koncert bluegrassové skupiny z Holandska: Dutch Country Ramblers. A pak po cestě stopem kolem Irska jsem potkávala spoustu amerických vojáků na dovolené z Vietnamu, kteří měli s sebou nástroje a po večerech u ohňů nebo v pubech hrávali. Do pubů tehdy ještě ženy nesměly.

Bluegrass Etc, Švýcarsko

Kluky z Greenhornů - Marko Čermáka, Honzu Vyčítala, Plivníka – Honzu Jedličku a spol. jsem v šedesátých letech znala z čundrů, tehdy jako T. O. Hejkalové. Stejně tak Pavla Brümmera – Mastodonta z Fešáků. S Markem jsem si celou emigraci psala a posílala mu nahrávky z desek.

Stěžejním momentem byl pro mne brněnský koncert Pete Seegera v roce 1964, kde jsem poprvé viděla pětistrunné banjo a zamilovala se do jeho zvuku. S Petem jsem dokonce mluvila, tehdy rusky; zvali jsme jej, ať s náma jede na čundr. Říkal, že by rád, ale měl moc nabíjet program. Byl to úplně první živý Američan, kterého jsem viděla a dokonce jsem měla i jeho autogram.

Když už jsi znala pojem bluegrass, jaké jméno nebo nahrávka byly pro tebe úplně první?

První LP jsem si koupila v Anglii, Harry and Jeanie West a kompilaci With Banjo and Fiddle, kde byl Flatt and Scruggs ad. V roce 1975 jsem se z Ameriky vracela s 20 kg bluegrassových desek a bg kytarou. Když jsme ji s kamarádem v Torontu kupovali, pokoušeli jsme trochu opotřebovat futrál a dát tam nálepky, aby vypadal starší, kvůli možnému clu. V Curychu se mne pak celník ptal, co mám v tom futrálu, a já řekla se smíchem: heroin. A chechtali jsme se pak oba. To říct dnes... To by byl pěkný horor.

Jak moc ses ty osobně věnovala muzice aktivně – v jaké situaci tě mohli lidi vidět na pódiu? Bylo to hlavně o zpěvu? Nebo s jakým nástrojem?

Na kytaru jsem začala hrát asi v patnácti letech, kamarádka mi ukázala tři akordy: D, A7 a G.

A když jsem zjistila, že se s tím dá hrát spousta písniček, už jsem nepřestala. Na pódiu jsem nehrála nikdy, jen na čundrech, na potlachách jsem se zúčastnila soutěží ve zpěvu a vyhrála několik cen jak v jednotlivcích, tak v duech i osadách. První skupinu jsme měli s Redem Tížkem - Redákem z Hurdisu, později z Kanady. Vyhráli jsme tehdy první cenu na trampském večeru v Ujčově myslím 1961 nebo 1963, bylo nás šest, ale nikdo si už nepamatuje, jak jsme se jmenovali. Fotku ještě mám. V polovině sedmdesátých let jsem se začala učit na banjo, ale bylo moc těžké a musela bych k němu mít i nosiče, tak jsem toho nechala.

Měla jsi i nějaké formální hudební základy?

Jako dítě jsem chodila na zpěv, než učitelka zjistila, že neumím noty, které jsem se dodnes nenaučila. Zpívala jsem ve sboru folklorního souboru Vlajka mládí - dnes Javorník, kam mne s sebou brávala jako dítě školou povinné má o osm let starší sestra. Ta se o mne musela starat, protože maminka dělala na směny. Jinak doma se zpívalo pořád, s maminkou nebo s rozhlasem po drátě. Starší brácha hrával na kytaru, housle a mandolínu.

Byli mezi tvými předky nebo v nejbližší rodině nějakí aktivní hudebníci?

O žádných opravdu aktivních muzikantech nevím, ale všichni strejdové a tety zpívali, sem tam hráli na housle či tahací harmoniku.

V jaké podobě se spojil tvůj zájem o zpěv s aktivním zpěvem bluegrassových písní? Zpívala jsi je na jamech nebo i jinak?

Aktivně jsem se začala věnovat bluegrassu až ve Švýcarsku. Ve firmě, kde jsem pracovala, jsem se seznámila s Robertem Bobem Lauerem.

Mimochodem taky Brňákem z Bystrce, který po zhlédnutí filmu Deliverance začal jako spousta jiných hrát na banjo. Později to byl první výrobce pětistrunných banj ve Švýcarsku.

S jeho kamarádem Vaškem mne začali brávat na víkendy s sebou na vodu, běžky atd. S Bobem jsme začali chodit - já na kytaru a on na banjo - k Finnovi Bodenmanovi, patriarchovi Bluegrass Family. Koupila jsem si knihu Bluegrass Guitar od Happy Trauma, kde byla vložena i plastická deska s nahrávkami a hrávali jsme hlavně venku o víkendech. Bob začal záhy vystupovat na podíích (vyšel o něm článek v Listech, když zemřel), ale já zůstala jen na sejšnech a víkendech. O bluegrassu ve Švýcarsku vyšel v minulém čísle Blugrassových listů můj článek z roku 1991, kde se podrobněji zmiňuju nejenom o něm.

Hrávala jsem jen doprovodnou kytaru, vybrnkávání sól mi s mými krátkými prsty moc nešlo. V roce 1977 po mě Tony Rice ve Francii chtěl, abych něco zahrála na jeho kytaru od Clarence Whitea, což jsem tehdy odmítla, neboť mi to připadlo jako znesvěcení kytary od (pro mne) pána boha. Tehdy jsem se vzdala touhy hrát v kapele, na to můj talent nestačil. Tak jsem se blugrassu začala věnovat po svém.

Se kterým muzikantem ze zahraniční/americké bluegrassové scény ses seznámila osobně jako prvním a jak se to přihodilo?

Kamarádili jsme se s první švýcarskou kapelou Country Ramblers, také o nich nedávno vyšel článek v Bluegrassových listech k příležitosti jejich 55 let. Kapela vznikla v roce 1969 a jejich kapelník Tom Matějovský byl taky z Prahy. I o nich se podrobněji zmiňuju v tom minulém článku. Kluci tehdy založili Folk Klub v Curychu, kam jezdila spousta i amerických kapel.

Já jim obyčejně dělávala den po koncertě průvodce po městě. Tam jsem mimo jiné poprvé viděla v roce 1974 Billa Keitha s Jimem Rooneym. Rok na to jsem se na Folk Festivalu na hradě Lenzburg blíž skamarádila s Billem, který tam hrál s mladičkým francouzským mandolinistou – dnes slavným kytaristou Pierrem Bensusanem. Bill tam dělal také banjový workshop. Zval mne do Ameriky, že mne vezme na nějaký festival. Já sice letěla do Kanady za dva dny po festivalu, ale když jsem přejela do Států, on byl zrovna na šňůře v Japonsku. Tak jsme se domluvili na následující rok.

Byly tvoje cesty do Ameriky za bluegrassem čistě v roli diváka/turisty, nebo tě to vedlo k možnostem něčemu pomáhat, spojit, organizovat?

První cesty do Ameriky byly za trampskými kamarády, kterých tam bylo požehnaně.

Maturitní foto

Chtěla jsem původně emigrovat do Kanady, ale protože kluci psali, jaké jsou tam těžké začátky, chtěla jsem to nejdřív okouknout na vlastní kůži.

A zjistila jsem, že ty vzdálenosti jsou na mne moc a že mám dobře placené zaměstnání ve Švýcarsku, kde je taky krásně a můžu si na cestování našetřit. Dva tři roky šetřit, pak dát výpověď a cestovat. A když došly peníze, vrátit se a najít si lépe placené zaměstnání - což pro mne s elektrotechnickou průmkou bylo tehdy jednoduché.

Když se založilo IBMA, záhy jsem tam vstoupila a zaplatila první příspěvky i za Roberta Křestana a Borina - Roberta Brauna. Pak jsem začala pravidelně jezdit na jejich konference a navštěvovat všechny showcase nových kapel s tím, že ty, co se mi líbily, se pokusím dostat do Evropy. Jako první mi padli do oka David Parmley, Scott Vestal a Continental Divide, Blue Highway a Fox-fire. Ty první se mi nepodařilo sem dostat, ty ostatní pak ano a spousta dalších pak následovala. Dělal jsem poradce pro různé festivaly, začala spolupracovat i s Dobrofestem v Trnavě a posílala tam své hvězdné americké, na dobro hrající kamarády.

Musím se smát, když si vzpomenu, jak jsem se snažila dostat do Evropy mladičký Nickel Creek, které nikdo jako dětskou kapelu nechtěl, A rok nato by je chtěli všichni, ale už by je nikdo nezaplatil.

Pokud jsi domlouvala nějaká vystoupení/turné apod. Jak moc to bylo na bázi dobrovolné pomoci a jak na úrovni profesionálního angažmá – ve smyslu smlouvy, výdělku apod.?

V mém článku „33 let Druhé trávy“ (viz blog bgcz.net, 12/2024) zmiňuju i ty mé začátky s agenturou. Brala jsem to celou dobu jen jako kamarádkou pomoc kapelám, neboť jsem si říkala:

Lilka a Pete Rowan, 1995

Evropa je malá, proč by kapely měly hrát jen na svém písečku, když by mohly jezdit hrát po celé Evropě.

Tak jsem se snažila československé kapely zabukovat s jinými na festivaly, aby se mohly skamarádit, nechávala jsem je spávat po mých muzikantských kamarádech nebo hlavně u sebe doma. Tak jsem dala do kupy například Liz Meyer a Nugget. Petera Rowana jsem zde mívala pravidelně na vánočních šnůrách a vždy jsem mu sestavila nějakou doprovodnou evropskou kapelu. Byl to on, kdo chtěl, abych založila agenturu a zastupovala ho v Evropě. A pochopitelně taky Druhá tráva, bylo těch kapel pak čím dál víc. S většinou Američanů jsem jezdila jako tour manager a zařizovala vše od A až do Z. Později s námi jezdil Big Herbert Schilhammer se svým velkým autem.

Působila jsem holt v tomto ohledu jako jakýsi most mezi Východem a Západem. Agentura měla motto: The best from east and west. Kdybych měla koukat na výdělek, tak by to bylo vše v obrovském minusu.

V Americe si mne spřátelené kapely, co jsem s nima pracovala, obvykle před nebo po IBMA konferenci předávaly, tak jsem procestovala celou Ameriku a dostala se na spoustu koncertů a festivalů. Hlavní zázemí jsem měla u Barry and Holly Tashian v Nashvillu, odkud jsem po čase jela dál. Kamarády jsem měla všude.

Ve Švýcarsku jsme měli velký barák, kde všichni muzikanti mohli bydlet, já pro ně vařila atd., než manžel prohlásil, že nepostavil dům pro mé velmi početné kamarády, a nechal se se mnou rozvést. Od té doby jsem volná jako pták.

Který z bluegrassových nástrojů je ti nejbližší a nejvíc nebo nejraději jej posloucháš?

Banjo!

Mnohokrát jsi o různých hudebních akcích psala, co bylo spouštěcím impulsem pro tvoje psaní o bluegrassu a koncertech/festivalech?

Jezdila jsem po světě, kam se dalo, a chtěla se podělit o své zážitky se svými méně šťastnými kamarády, kteří ještě za totality neměli tu možnost cestovat a akcí se zúčastnit. Už jsem to léta dělávala i při mých trampských aktivitách. Ze začátku jsem psala dopisy, které si kamarádi půjčovali a kopírovali. Zjistila jsem, že v různých časopisech to mohlo číst víc lidí, neboť o to byl velký zájem.

Pak jsem začala psát hlavně o českém bluegrassu do německého Bluegrass Bühne. Když byla založena švýcarská asociace, chtěli po mně reportáže z festivalů a koncertů do jejich SBMA News; rakouská asociace to stejné, neboť všichni muzikanti byli mí kámoši. Do Ameriky jsem psávala, co se děje v Evropě, v Bluegrass Unlimited jsem figurovala jako kontakt o bluegrass v Evropě a mělo to velký ohlas. Následovaly články v International Bluegrass, Bluegrass Now, Bluegrass Breakdown či Bluegrass by the Bay z Kalifornie a různé newsletters národních asociací, Banjo Newsletter, Women in Bluegrass atd atd. Američany moc zajímalo, jak to tady všechno vzniklo, a fascinovalo je, jak je tady bluegrass populární a kolik muzikantů a kapel to hraje. Později také vznikl Evropský Bluegrass Blog, který (bohužel) při předávání místa prezidenta EBMA beze stopy zmizel z netu a s ním stovky článků od spousty dopisovatelů s mnoha fotkami za mnoho let. To byl čas, kdy pak začala vycházet Bluegrass Europe.

Je pravda, že jména tvých synů Peter a David jsou vybraná podle Rowana a Grismana?

Jo, chtěla jsem původně aspoň čtyři kluky, abych měla vlastní kapelu, jména jsou podle mých milovaných Muleskinners. Ale manžel chtěl dcery. A kluci nebyli moc muzikální, tak jsem adoptovala Monogram, tehdy s Pavlem Peroutkou, Jakubem Rackem a Jahodákama, kteří se mi moc líbili roku 1991 na Holanském kaprovi, a v 1994 jsem je poprvé měla na festivalu ve Švýcarech. Od těch dob mám těch „bluegrassových dětí“ po světě spoustu a беру tak dodnes různé talentované mladičké skupiny, se kterými jsem se skamarádila na různých festivalech, EWOB nebo IBMA. Ve světě mě znají jako evropskou matku bluegrassu. A skoro na všech festivalech hrávala nejmíň jedna, někdy i víc, českých/slovenských kapel.

Jaké další hudební žánry tě ještě zajímají a věnuješ jim občas pozornost?

Dodnes mám ráda hlavně trampskou muziku, swing a dixieland a pochopitelně také vážnou hudbu. Když jsem ještě byla v Brně, měli jsme předplatné na koncerty i do divadla, to mi pak ve Švýcarsku moc chybělo, ta kultura.

Co tě třeba nejvíc překvapilo nebo potěšilo ve tvém hudebním roce 2024?

Vždy mě těší, když se objeví nové výborné kapely a dostanu se na své oblíbené festivaly - Banjo Jamboree, Mandolin Party, Hornú Porubu nebo Kosodrevinu. Bluegrass Marathon - a vidím, jak se muzika vyvíjí. Mám radost, když mě někdo z těch stávajících nebo nových evropských festivalů osloví o radu, které kapely vzít. Loni jsem poprvé nebyla v La Roche sur Foron, kde jsem od začátku 2004 bývala v porotě. Teď už součástí festivalu není soutěž, tak mi aspoň odpadlo vybírat z té spousty kapel, co se tam hlásily. To bývaly hodiny a hodiny práce.

Lilka a Ralph Stanley

Na festivalu In de Muhli ve Švýcarsku, kam jsem vzala Lenku Krausovou a Tomáše Hrubého, se objevila vynikající mladická italská kapela Blue Weed, kde hráli Marco Ferretti a Icaro Gatti, synové mých italských kamarádů Massima Gattiho a Silvia Ferrettiho, které znám už jako děčka. Jejich kytarista Matteo Splash je boží, už dlouho jsem nebyla tak nadšená. Slíbila jsem jim, že se je pokusím dostat na Banjo Jamboree a taky tam letos budou. Mimochodem: Tomáš Hrubý na mé přání o tom napsal do Bluegrassových listů článek Jak se hraje bluegrass mezi loukami s echt krávami.

Na jaký zážitek ze svých cest za bluegrassem vzpomínáš jako na největší nebo nejsilnější?

Nejvíc pro mě byl festival Bean Blossom v Indianě 1976, kde jsem byla s Billem Keithem. Ten mě představil Billu Monroeovi a seznámil se spoustou bluegrassových hvězd a redaktorů časopisů jako Frets, Bluegrass Unlimited, skamarádila jsem se s Hubem a Nancy Nitchie z Banjo Newsletter, tehdy Donald a Spencer byli ještě děti. Pak ještě koncert reunion Old and in the Way jako Old and in the Gray v Austinu v Texasu 2002 a koncert The Seldom Scene Returns to the Red Fox Inn v 2013 v Bethesdě, Maryland.

Mimo bluegrass pro mně zůstává nezapomenutelným koncert Krise Kristoffersona v Nashville v 2006 a Johna Denvera v Denveru v roce 1975.

Kdyby sis mohla nechat zahrát píseň na přání jen pro tebe a osobně od úplně kohokoli a ze všech dob tj. i od neaktivních nebo už nežijících interpretů, od koho a která píseň by to byla?

Asi Wait A Minute od Seldom Scene s Johnem Duffeyem. Nebo také od nich Something In The Wind Is Calling Me, vždy jsem cítila, že to mohlo být přesně o mě.

Děkujeme moc, že ses s námi podělila o něco z tvých unikátních zážitků a přejeme ti setrvalé zdraví a ještě hodně hudebních radostí v dalších letech.

Miša Hromčík

BAČR VÁS ZVE NA 53. ROČNÍK NEJSTARŠÍHO EVROPSKÉHO BLUEGRASSOVÉHO FESTIVALU

BANJO JAMBOREE

2025

účinkují

BILL EVANS (USA)

BLUE WEED (Itálie)

POUTNÍCI

PROFESSIONAL DEFORMATION

G-RUNS 'N ROSES

Vítěz předkola BJ

THE JUMPER CABLES

BLUEGRASS TIME (SK)

OD PLOTNY SKOK

MODROTISK

NOVÁ SEKCE

VACUUM BALL

BLACKJACK

BG BAZAR

BENEFIT

BLUEGATE

RED AND WHITE

ROOSTER RIDERS

ALBUM

V sobotu koupání
v ceně vstupenky

Předprodej vstupenek za výhodnější ceny
na eshop.bacr.cz

Stanování a parkování zdarma

13. 6. 2025 od 18 hod.
14. 6. 2025 od 10 hod.

ČÁSLAV
Areál letního kina
a koupaliště

Vstupné: dvoudenní 900 Kč
Pá 450 Kč / So 650 Kč

Vstupné pro členy
Pá 400 Kč, So 600 Kč,
dvoudenní 700 Kč

děti do 150 cm zdarma

Přístup psů
není povolen!

Program pro děti
Reportáž z IBMA - WOB 2024
Jamování pro juniory
Muzikantské dílny
Valná hromada BAČR

Festival moderují:
Pepa Voda,
Pavel Brandejs

Občerstvení zajištěno
Prodej CD a hudebnin

53

www.banjojamboree.cz

Změna programu vyhrazena

Více informací a předprodej vstupenek
www.banjojamboree.cz

Vítěz předkola 2024 skupina Herberg

Předkolo Banjo Jamboree 2025

Máte kapelu a chtěli byste si zahrát na Banjo Jamboree? Po úspěchu loňského ročníku pořádáme virtuální Předkolo Banjo Jamboree i v roce 2025. Všechna vystoupení bude možné sledovat online na YouTube kanále BACR. Vítězná skupina Předkola dostane prostor v hlavním programu Banjo Jamboree 2025, ale už jen samotná účast v Předkole znamená možnost získat nové fanoušky kdekoli po světě! Všechny potřebné informace, základní doporučení k tvorbě dobrého videa a přihlášku najdete na webu Banjo Jamboree a BACR (<https://bacr.cz/bj-predkola.php>). Dějte o Předkole vědět také svému muzikantskému okolí! Uzávěrka přihlášek do Předkola je 2. března, vyhlášení výsledků 7. dubna 2025.

jazz & bluegrass instruments
Caprek
HAND MADE

Henhouse Prowlers v Pyramidě

Pátek 22. listopadu byl v Pyramidě ve znamení posledního letošního koncertu, organizovaném Ivou a Rost'ou Čapkovými. Na jediné vystoupení v ČR dorazila chicagská kapela Henhouse Prowlers (Šmíráci/Slídlilové z kurníku?), jejíž návštěvu nám Čapkovi avizovali již při dubnovém koncertu J2B2, kdy nám promítli neuvěřitelný klip s nesmrtelným hitem *Jožin z bažin*, zpíváný samozřejmě česky. Tak jsem si řekl, že tahle kapela by mohla přivést docela slušnou porci zábavy.

V tradičně nabitém sále po tradičním přivítání, tentokrát i jmenovitě (Radim Zenkl, Jarda Čvančara, Marko Čermák), následovala výzva směrem k mladým bluegrassovým nadšencům, kteří hrají na nějaký nástroj, aby se nezdřáhali podat přihlášku na každoroční bluegrassový workshop v USA, financovaný Nadačním fondem Ivy a Rosti Čapkových. Úvodní slovo bylo zakončeno přečtením sponzorů tohoto koncertu a informací, že ve foyeru jsou tradičně ke koupi zejména jejich desky.

Při příchodu jednotlivých členů na pódium mě překvapilo jejich relativní mládí a dlouhé vlasy. Otvírák se opravdu povedl, píseň *My Little Flower* z jejich loňského alba *Lead and Iron* odstartovala divokým sólem banjisty Bena Wrighta. Sólový zpěv obstaral výborný mandolinista Jake Howard, ke kterému se v refrénu přidali i kytarista Chris Dollar a basista Jon Goldfine, čímž nám dali první ochutnávku poněkud atypického trojhlasu, který se dost vymyká tradičnímu bluegrassovému.

Následovala pomalá píseň *Forgotten Gravestones* (*Lead and Iron*), opět v sólovém podání Jakea a refrénu všech, což předurčilo charakter většiny skladeb tohoto kvarteta. Už během těchto dvou písní jednotliví hráči dokazovali, že vskutku mistrovsky ovládají své nástroje, takže, jak už bývá zvykem u bluegrassu, každé delší sólo bylo odměňováno potleskem.

S postupem času jsem si všiml, že jejich vystoupení mělo jeden charakteristický rys – hráči se v průběhu hraní různě přeskupovali, tu a tam šli podpořit zpívajícího sólistu tím, že si k němu stoupli, basista Jon doslova tančil s kontrabasem, který dokonce každou chvíli přenášel sem a tam, prostě jevištní pochůzkáři. Třetí skladbu *Passenger Train Boogie* (*Lead and Iron*) pro sebe „ukradl“ Chris, který ji zazpíval celou sám a zcela bravurně. Myslím, že publikum ohromil především fenomenální slovní ekvilibristikou, která musela uchvátit každého. Perfektní frázování a dokonalá souhra s kytarou byla lahůdková.

Titulní píseň jejich nejnovějšího alba *Lead and Iron*, kterou napsal Jake, se nesla v duchu výrazného mandolínového partu, kterému v prostřední části nádherně sekundoval Chris na kytaru. Jakeovo a Chrisovo sólo, kdy oba stáli několik minut proti sobě, bylo naprosto strhující a vygradovalo až do mohutného diváckého aplausu. A vícehlasý refrén – opět úžasná pecka. Pro mě nejsilnější skladba celého koncertu.

V Jonem vitálně zazpívané skladbě *To Tell the Truth* (*Separation Man*) zazněl (že by Chris?) falzet, který dokonale okořenil vícehlas. Bez pauzy následovala *Rolling Wheels* (*Lead and Iron*) s Chrisovým sólovým zpěvem a povedeným vícehlasem. Díky Chrisově znalosti francouzštiny se kapela naučila pro vystoupení na francouzském bluegrassovém festivalu La Roche před dvěma

roky velký hit Huguese Aufraye *Santiano*. Chris s vizáží gaskoňského mušketýra skvěle obstaral sólový part. Tato píseň mi v jejich podání přišla mnohem lepší než originál, a to především díky vícehlasu. Navíc ji kapela fantasticky zaranžovala do bluegrassové podoby. Jake se nechal inspirovat Davidem Grismanem a složil vypalovačku *Dawg Eat Dawg World (Departure)*. V této instrumentálce hráli Jake, Chris a Ben jak o život. Ben ihned volně přešel do písně *Spoiler Alert (Still On That Ride)*, která se nesla ve stejném d'ábelském tempu.

Po přestávce přinesl Rost'a s Ivou několik zajímavých informací. Ta první z nich je naprostá bomba – nejbližší Bluegrassový Summit IBMA se bude poprvé ve své historii konat mimo USA. A obrovskou třešničkou na dortu je rozhodnutí jak amerických, tak evropských bossů, že tento summit

dokážou zorganizovat v celé Evropě pouze, a právě Rost'a s Ivou, což bylo kvitováno bouřlivých potleskem. Summit proběhne ve dnech 27. února až 2. března tradičně v Pyramidě. Na summit se lze zaregistrovat, více informací je na webu <https://www.ebma.org/>. A kromě toho se ve dnech 1. a 2. března budou konat tři koncerty. Další bomba je fakt, že se podařilo na pražský koncert získat nedávnou založenou superkapelu Southern Legacy, složenou ze samých bluegrassových hvězd. Druhou kapelou budou slavní Jaybirds, uskupení kolem zakladatele Johna Reischmana. Bližší informace o obou kapelách lze najít na capek.us.

Následně Rost'a promítl dva videovzorky z USA – první byl od Doylea Lawsons a Sama Bushe.

Mougins

Poté již na pódium nastoupila kapela Stephen Mougina (kytara) s jeho ženou Janou (zpěv a baskytara, někdejší členka slavné slovenské bluegrassové skupiny Fragment), synem Samem (mandolína) a Henrichem Novákem (dobro – rovněž původní člen Fragmentu). Stephen hraje od roku 2006 v kapele Sam Bush Band. Jejich první píseň *If I Didn't Love You* zazpívala svým výrazným hlasem Jana, která uvedla, že je s rodinnou kapelou poprvé v Evropě. Rovněž představila syna Sama, a uvedla, že jeho hlavními nástroji jsou kontrabas a kytara, ale tady se „musel“ smířit s mandolínou (Čapek).

V následujících písních bylo patrné, že se nepouštěl do žádných odvážných sól, což publikum vycítilo a vždycky ho podpořilo potleskem. Následoval pomalý waltz od Tima O'Briena *Like I Used To Do*, ve které Stephen prokázal, že je rovněž majitelem skvělého hlasu.

Jana se zmínila, že Stephen není jen kytarista a zpěvák, ale zároveň šéfem nakladatelství Dark Shadow Recording, kde mezi jejich klienty patří mj. i Henhouse Prowlers, což je jeden z důvodů, že jsou s nimi také v Praze.

Stephen vydal své první sólové a jediné album *Ordinary Soul* (2020), ze kterého zazpíval vlastní skladbu *New Beginnings* s aplaudovaným kytarovým sólem. Poté zavzpomínal na své někdejší setkání s kapelou Fragment v USA, která ho udivila svou kvalitou, a kde také poznal svou budoucí ženu Janu. Kapela v návaznosti na tuto vzpomínku zahrála velký hit Fragmentu *Vůně léta* (originál *Summerfly*) s výtečným dobrem. Následovala slavná skladba z pera Townese Van Zandta *If I Needed You* s nádherným manželským dvojhlasem, kterou asi nejvíce proslavila Emylou Harris s Ricky Skagsem.

Před poslední písní poděkovala Jana za to, že Rosťa s Ivou mají na svědomí, že tu Mougini zahráli (byli v Evropě na dovolené), a dále za zapůjčení mandoliny Čapek a baskytary od Romana Zajíčka a oběma zvukařům. A protože bluegrass bez banja není to pravé ořechové, tak na poslední píseň *Dark Shadows* od Sam Bush Bandu pozvali na pódium Bena Wrighta. Opět se Stephenovým zpěvem, vynikajícími sóly na dobro a kytaru a banjo a následným mohutným potleskem.

Pak již přišli opět hlavní protagonisté Henhouse Prowlers a zahráli svižnou píseň *Line the Avenues*, k jejímuž napsání inspiroval Bena jeho dědeček, který sloužil jako pilot B-25 za druhé světové války v severní Africe. Pro mě opět velmi silná píseň.

Poté Ben uvedl, že jejich příští album by mělo vyjít zkraje příštího roku a bude obsahovat cover od Genesis *Land of Confusion*, ve které se všichni s velkým elánem pěvecky vystřídali. Velmi originální nápad a opět skvělé aranžmá.

Následovala *Little Rose* (*Departure*) – příjemně svižná vypalovačka s Chrisovým suverénním zpěvem a podporou dalších členů.

Gospel in Review (*Departure*) – úžasný vícehlas, kdy každý hráč prodává svou specifickou barvu hlasu. Z té nádhery mě příjemně mrazilo. Bouřlivý potlesk.

Poté si Ben vzal slovo a řekl, že poprvé byli u nás někdy před šesti lety. Také uvedl jednu příhodu, kdy začal s údivem zjišťovat, jak je česká bluegrassová komunita vysoce vyspělá a spolu s kapelou se začal blíže seznamovat s českým bluegrassem.

Dále se zmínil, že v rámci jejich dvoutýdenního pobytu v ČR již navštívili několik škol, kde zkoušeli učit hudbu. Pak překvapil zprávou, že natáčejí dokument, který by především lidem v USA ukázal, jak vypadá bluegrass u nás. A nakonec pozval kohokoli, kdo by měl zájem, aby přišel druhý den do hotelu Pyramida, kde by mohl diskutovat, např. jak se dostal k bluegrassu apod.

V následující písni Ben „přesedlal“ na banjo Čapek a spolu se všemi členy zahráli a zazpívali *Folsom Prison Blues* v češtině. Musím se přiznat, že jejich čeština byla velmi zábavná a diváci už v průběhu písně nadšeně aplaudovali.

Poté přišli na jeviště opět Mougini a Jana zazpívala *Can't You Hear My Calling*, klasiku od Billa Monroea.

A pak přišel konečně velmi očekávaný hit *Jožin z bažin*, samozřejmě zpívaný opět v roztomilé češtině, kdy vyhecované publikum se zpěvem přidalo a závěrečný potlesk byl ohromující. Rád podotýkám, že i na amerických turné je *Jožin z bažin* na jejich setlistu.

Poslední píseň má zajímavý příběh. Jde o cover verzi nigerijského hitu hip-hopového dua PSquare *Chop My Money* (*Still On That Ride*).

Henhouse Prowlers na svém koncertním turné po západní Africe a návštěvě Nigérie si tuto píseň vybrali pro její chytlavou melodii a přidali k ní částečně svůj text, ač píseň obsahuje kromě angličtiny i pidgin a jorubštinu. Henhouse Prowlers pochopitelně vůbec nevěděli, o čem je text, a jednotlivé části písně si rozebrali mezi sebe. Jejich pódiové zpracování tohoto hitu je dokonale showmanství. Více zajímavých informací a link na první vystoupení Henhouse Prowlers na US ambasádě v Abuji v tomto odkaze.

<https://theworld.org/stories/2014/08/27/how-chicago-bluegrass-band-ended-covering-nigerian-hip-hop-mega-hit>

Koncert Henhouse Prowlers hodnotím jako jeden z nejpovedenějších v Pyramidě a jen mohu litovat, že nebyl pořízen obrazový záznam. Kapela využívá ve všech písních svou nejsilnější stránku, kterou je velice barevný vícehlas, jednotliví členové perfektně ovládají své nástroje a číší z nich čirá radost z hudby. Mají silné melodie, skvělá a neotřelá aranžmá a zajímavé cover verze.

Na svých zahraničních turné vystupují také pod názvem „Bluegrass Ambassadors“ a do repertoáru se snaží přidávat písně té dané země, kde vystupují. Jejich hudba je tak svébytná, že již nelze hovořit o čistém bluegrassu, nýbrž o hudbě napříč různými žánry, zahrané na bluegrassové nástroje.

Zároveň velmi tleskám vystoupení Mouginových, což bylo příjemné zpestření celého večera.

Jako drobnou zajímavost uvádím, že jsem po koncertu poslal kapele mail s dotazem, jak vznikl název Henhouse Prowlers. Ben mi odpověděl, že nad názvem si tenkrát dlouho lámal hlavu, až nakonec požádal svého otce, aby mu pomohl něco vymyslet, ale aby se to odlišovalo od těch již existujících. Otec mu předal seznam s 50 návrhy a Henhouse Prowlers byl mezi nimi. Ben neváhal a rozhodl se to přijmout.

Zpracoval: Lád'a Matějka

Čapek Instruments oficiálními zástupci Bluechip Picks

Trsátka a palce Bluechip Picks používají nejlepší světoví hráči na kytaru, banjo, mandolínu i dobro.

Chris Thile, Bryan Sutton, Doyle Lawson, Rob Ickes, Marc Pruett, Cody Kilby, Rhonda Vincent, Ron Block nebo Mike Marshall – ti všichni hrají s Bluechip Picks.

Trsátka Bluechip Picks jsou vyrobeny ze speciálního patentovaného materiálu s extrémní trvanlivostí, který dokáže z nástroje dostat skvělý zvuk.

Rosťa Čapek (www.capek.us) získal oficiální zastoupení této značky a díky tomu si fantastické Bluechip Picks můžete koupit i v České republice. Objednávejte na capek@capek.us

Nadační fond
Rosti a Ivy Čapkových
vás zve na

Rosta & Iva Capek
Foundation
invites you to

HUDEBNÍ WORKSHOPY

s americkými bluegrassovými hvězdami

WORKSHOPS

with American bluegrass stars

ZDARMA | **FREE FOR**
pro účastníky mladší 23 let | participants under 23 years of age
(ostatní 250 Kč) | (others 10 EUR)

Registrace nutná / Registration required

Southern Legacy

**John Reischman
& the Jaybirds**

Ron Block / Josh Williams / John Reischman / Don Rigsby
Nick Hornbuckle / Patrick Sauber / Trisha Gagnon
Steve Thomas / Greg Spatz / Mike Anglin / Radim Zenkl

Program:

- 11:00–12:00 **Banjo** – R. Block, N. Hornbuckle, P. Sauber
12:15–13:15 **Kytara/Guitar** – J. Williams, P. Sauber, R. Block
13:30–14:30 **Zpěv/Singing** – T. Gagnon, D. Rigsby, J. Williams, M. Anglin
14:45–15:45 **Housle/Violin** – S. Thomas, G. Spatz, D. Rigsby
16:00–17:00 **Mandolína/Mandolin** – J. Reischman, D. Rigsby, S. Thomas, R. Zenkl

2. 3. 2025 Hotel OREA Pyramida Bělohorská 24, Praha 6

Informace na iva@capek.us / Information at iva@capek.us

Loes Bluegrass Trio

V polovině ledna tohoto roku, se na Malé Straně v divadélku AL Iksír, konal zajímavý koncertík Loes Bluegrass Trio (<https://loesmusician.com/trio>), kde zpívá Loes van Schaijk, na housle hraje Honza Bartošek a nejen na kytaru je doprovází Ondra Kozák. Protože je všechny tři znám osobně, především jako lektory z BG dílen, a k tomu i Ondrový „vřelá sympatie“ k banju, tak jsem měl z počátku velké pochybnosti o tom, zda se to bez toho banja bude bluegrassu alespoň trochu podobat. A když jsem navíc nikde neviděl ani mandolínu, byl jsem fakt hodně zvědavý na to, jak se s tím tohle, pro mě dost neobvyklé trio popere. Moje pochybnosti ale zmizely úderem prvního kila a všem v sále bylo okamžitě jasné, že tohle bude opravdu exkluzivní hudební zákusek.

Maličký sál, kam se vešlo maximálně tak 25 lidí, v koutě se krčilo malé pódium a všude kolem dokola, na stěnách i na stropě, imitace noční oblohy plné hvězd. V člověku to navozovalo pocit, že každou chvíli má začít přednáška o hlubinách nekonečného vesmíru, o planetách, galaxiích, černých dírách a vyhaslých hvězdách. Hvězdy se nakonec opravdu dostavily a vyhaslé rozhodně nebyly. Byly z masa a kostí a jedna lepší než ta druhá 🤔. Celkový dojem ještě umocnil fakt, že nejvzdálenější místo k sezení bylo od pódia odhadem asi tak dva metry, takže doslova jsme ta prkna, co znamenají bluegrass, obléhali jak Svědové Prahu v 17. století. Přimíchejte si do toho Loesin procítěný zpěv, Honzovy naléhavé housle, Ondrovu neuvěřitelnou kytaru, parádní vokály a máte téměř reálný pocit, že jste na tom pódium pod hvězdami s nimi.

Celý koncert (2 x 45 minut) odehráli akusticky bez ozvučení a tzv. na hubu. A nemělo to prostě chybu. Protože byl sál tak malý a zřejmě i dobře odhlučněný a vlastně i úplně zaplněný, tak to vůbec ničemu nevadilo, ba naopak. I když jsem seděl tak trochu stranou a na pódium koukal z boku, tak vidět a slyšet bylo všechno naprosto skvěle. A když už se mi náhodou dostali do zákrytu, netrvalo to dlouho a formace na pódium se zpřeházela do zcela nového tvaru.

Zde bych opravdu moc rád vyzdvihl moment, kdy Loes „vykráčela“ i s basou za nepřerušeno hraní dopředu, a být ten prostor o něco větší, tak by se zastavila možná až někde v publiku :). Bylo na ní vidět, že si to prostě pořádně užívá a že se opravdu snaží, abychom si to užili i my. Pokud mám mluvit za sebe, tak já si to užil přímo maximálně.

Celé vystoupení se odvíjelo v docela rychlém tempu. Žádné zbytečné pauzy mezi písněmi, ladění, nebo dohady o tom, co se bude dít a celé trio šlapalo jak dokonale seřízený stroj. Loes střídala kytaru s basou, Ondra prostřídala kytaru, basu a pětistrunné „bohužel jen“ housle 🤔 a Honza nám kromě svých houslí i něco málo zazpíval. Zpěv byl vůbec silnou stránkou tohoto zajímavého tria. O pěveckých kvalitách Loes a Ondry určitě nikdo nepochybuje. Mně se ale hodně líbil i Honzův projev a to hlavně ve vokálech. A vokály byly poskládané velice precizně a citlivě a skvěle doplňovaly Loesin lead.

Spoustu písniček, které ten večer zazněly jsem znal, protože jsou na Loesině albu „All Ever Really Seem To Say“, které už nějaký ten pátek doma mám. Ale v podání Loes Bluegrass Tria ty skladby najednou znějí úplně jinak.

Ondra, Loes a Honza (LBT)

Velký podíl na tom asi nejspíš mají předělané aranže a Ondrova naprosto neskutečná instrumentální vybavenost. Pauzy mezi písničkami Loes vyplnila vtipnými komentáři a historkami v česko-holandštině, Ondra přidal zážitek s komáry ve Švédsku a zahrál na housle i vlastní skladbu inspirovanou právě tímto dosti neoblíbeným hmyzem. Zde stojí za zmínku fakt, že Ondra právě s touto skladbou ve Švédsku uspěl, a jednu soutěž tam vyhrál. Honza nám prozvěnu vylíčil inspiraci na zámku Bechyně, pod kterým protéká řeka Loesnice 🤔.

Kapela nakonec přidávala tři přídavky a jako úplně poslední kousek byla píseň *V Jilovém* – naprosto neskutečná pecka a skvělá tečka, za ještě skvělejším večerem.

Velké díky patří hlavně Loes, že to všechno odzpívala a odehrála a to i přesto, že jí nebylo úplně dobře – nebylo to vůbec poznat. Ondrovi, zrovna tak, za to, že dorazil z té velké dálky, přesně podle hesla: když nemůže Pražák k Jeseníku, tak musí Ondra do Prahy 😊.

A Honzovi patří velký dík, za skvělý a precizní houslový ale i vokální doprovod.

Celý večer probíhal ve skvělé atmosféře. Ta komorní scéna, malý sál, ještě menší pódium, jen tři účinkující a něco málo přes dvě desítky diváků, má prostě něco do sebe. Divadélko se nachází ve dvoře pavlačového domu, kde je i moc pěkná hospoda v irském stylu a kam hlavně o pauze, většina z nás zamířila, aby zmírila následky deficitu svého pitného režimu.

Pokud budete mít někdy a někde možnost LBT vidět, určitě si na ně zajděte. Stojí to za to. Zde prostě beže zbytku platí ono otřepané rčení, že za málo peněz, dostanete hodně, opravdu hodně muziky. A to doslova. Je to prostě „klasika“ ale v novém hávu. Skladby vám přijdou povědomé, ale každopádně budou znít zcela odlišně, než by jste čekali. U mě to tedy tak rozhodně bylo.

Petr Maišaidr

Vánoční koncert Copu

Copáky jsem neviděla od loňské Lucerny, kde slavili 45. narozeniny, a tak jsem se na ně moc těšila. Je to další z mých oblíbených kapel. Kapelu jsem poprvé zažila před asi třiatřiceti lety, tehdy jako mladé dívky, s davem rozjásaných divokých dlouhovlasých fanoušků mávajících nad hlavou bundama při Rowanově písni *Moonlight Midnite*, či *Panama Red*. Od těch dob se o nich tradovalo, že jsou jediná kultovní bluegrassová kapela. Vytáhla jsem je někdy v 1993 na festivaly do Švýcarska a Německa a měli obrovský úspěch. Tentokrát se nám představili s novým repertoárem. Ke své letité sestavě - Míša Leicht, kytara a zpěv, Petr Sláma, dobro, Jirka Vopava, housle, mandolína a zpěv a Martin Fridrich, banjo - si přizvali mladého vynikajícího basáka Ondru Jukla, aby si trochu snížili věkový průměr. Temperamentu jim ale ani přes těch 46 let neubýlo.

Do Brna se jako vždy moc těšili. Kapela měla velkou radost, že na ně tentokrát přišlo na Musilku 107 diváků. Zahájili tradičně písni *Tak tam dej ten správněj rejď* a následovala řada hitů jako *Malá Lejdy* atd. Jako vždy mi vehnali slzy do očí při Míšově písni *Tajný přání*, kde si zavzpomínal na všechny ty, se kterými za ta dlouhá léta hrál... U téhle písně mi vždycky ukápně slzička, neb mám podobné pocity jako Míša.

Míša se zeptal, kdo z publika byl na tom jejich největším narozeninovém koncertě v Lucerně, přihlásili jsme se jen dva. Postěžoval si, že ač tam byla spousta lidí, co píší, nikoho nenapadlo o tom něco napsat... Ač dřív, třeba když dostali Anděla, se o nich psalo kdekoli, i v Playboyi. Vyčítavě se díval na mne... Musela jsem se ozvat, že jsem sice článek s velkou námahou napsala, ale záhadně zmizel. Chtěla jsem ho dokončit, než odjedu zpět do Švajcu, ale dala do paměti jen první část, ale pokračování už ne, a zapoměla jsem si to v těch fofrech s odjezdem odeslat mailem. Doma jsem to marně hledala, ale už jsem neměla síl to psát znova. Tímto se jim omlouvám a plním slib, že napíšu něco málo aspoň o tomto vánočním...

V podstatě to byl podobný koncert, jako ten narozeninový v Lucerně, jenom přibýlo několik písní z jejich připravovaného alba v roce 2025 - ty byly i pro mne novinkou. Koncert trval skoro dvě hodiny. Přestávku zrušili z důvodu, aby prý Brňáci nezmeškali metro (hihi) - tedy vlastně šalinu. A oni museli taky odjet zpátky do Plzně.

Během večera zavzpomínali také na Greenhorny, kteří snad ovlivnili nejen je, ale i celou československou bluegrassovou scénu. Na jejich počest nahráli cédečko s jejich písničkami. Pár nám jich i předvedli, jako *Žlutá kytka* atd. Jejich nové písničky jsou moc krásné, tak už se na to letošní cédečko moc těším. Končili jako vždy písni *Tvých pár minut*, ale obecenstvo je pochopitelně nenechalo odejít a vytlaskalo a vyřvalo si přídavky *Nic víc nemám* a *Tennessee waltz*. A to už zpíval celý sál.

Já už vlastně kvůli problémům s očima i rukama skoro nepíšu. Sice fotím, ale nemůžu zaostřovat, tak fotky nestojí za nic a na počítači je moc nevidím. Doufám že mě někdo v tom psaní brzo vystřídá...

Bylo to jako vždy super! Copáci pochopitelně nikdy nezklamou !!!

Cop

Abych Copu trochu vynahradila tu chybějící reportáž z Lucerny, přidám alespoň úvod, který mi z celého neuloženého článku o pětáctýřicetnách kapely v Lucerně zůstal v počítači :

Byla jsem ještě v Brně, a tak jsem si, jejich již šestou Lucernu prostě nemohla nechat ujít. Zúčastnila jsem se před 15 lety oslavy jejich třicátky právě tady v Lucerně a bylo to velkolepé... Kapela byla založena v Plzni v roce 1978 Bohoušem Chaloupkem. A hned v letech 1980 a 1981 získala dvakrát po sobě nejprestižnější cenu na festivalu Porta. Hlavním zpěvákem, autorem českých textů a lídrem skupiny byl v té době právě Chaloupek. V následujících letech většina členů emigrovala do USA a Kanady.

Jediný zbylý zakládající člen Miša Leicht v roce 1986 převzal vedení skupiny a sestavil zcela nový COP.

Kapela opět vyhrála celostátní Portu v roce 1987. A začátky nebyly vůbec jednoduché, a na to Miša s humorem jeho vlastním vzpomínal. Složení kapely se postupně ustálilo a v roce 1991 bylo nahráno i první album, nazvané COP I. A pak už vše šlo ráz na ráz... Poznala jsem je asi před 33 lety na Kopidlně jako mladé divochy – a na tom se dodnes mnoho nezměnilo.

Na Musilce v Brně, 10. prosince 2024

Lilka

and

proudly present

EUROPEAN BLUEGRASS

SUMMIT

2025

Save the dates!

WHEN

27 Feb - 2 March

WHERE
Prague

Save the dates!

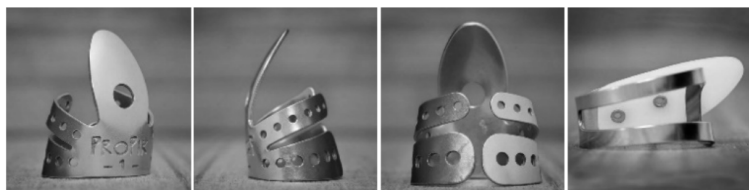
Supported by BA, the Czech Bluegrass Music Association

& Capek Instruments

Prstýnky a palce americké značky ProPik®

Prstýnky jsou mimořádně pohodlné díky uchycení na 4 místech.
K dispozici v provedení nikel nebo mosaz, různé tvary a velikosti.

Objednávejte na capek@capek.us

Summit Open Mic Performances

Table For Two (BE/DK)

Od plotny skek (CZ)

Kids on Bluegrass (Int'l)

Swedish Delegation (SE)

Blue Fate (DE)

Piotr Bulas & Garage Folks (PL)

Blue Forest Pickers (NL)

Karoline & the Free Folks (FR)

Luis Gómez Bluegrass 4tet (ES/FR/CZ)

Grass Device (SK)

LOCATION - SUN ROOM | OREA HOTEL PYRAMIDA

DATE - FRIDAY EVENING - FEBRUARY 28, 2025

TIMES - 18:00 UNTIL 23:00 | DOORS OPEN 17:45

FREE ENTRANCE!

The IBMA Foundation
A BRIGHTER FUTURE FOR BLUEGRASS

OREA
Hotel Pyramida
Praha

SELECT
AUTOMOTIVE

SPEDIO
spedice - obchod
služby

Festival Malinkej 2024

Píše se sobota 20. listopadu 2024 před 16. hodinou a my vyrážíme směr Vlčkovice v Podkrkonoší, kde v sále místního pohostinství propukne úderem 17. hodiny 33. ročník festivalu Malinkej. Místa k sezení máme raději zamluvená, vždy je plno. A tak je to i letos, sál se opravdu naplnil.

Skupina Handl

V 17 hodin přichází moderátor Pavel Brendy Brandejs. Po krátkém úvodu nastupují jako první **Blue Heart**. Je to začínající kapela, která se dala dohromady na bluegrassové dílně v Malých Svatoňovicích. Držíme jim palce, ať jim to hraje ještě dlouho. Po krátké občerstvovací přestávce (v přílehlém přísáli) začíná hrát druhá kapela – **Flastr**. Zde není co říct. Je to soubor, který hraje již 20 let a k tomuto výročí natočil CD. Vřele doporučuji si je poslechnout.

Po další krátké přestávce se objevuje kapela **Album**. K ní také není co dodat, hraje jí to výtečně. Po nich následuje **Handl**, také ostřílená kapela.

A už je tu poslední band: **Rednecky**; je složený ze dvou bratrských dvojic: bratři Týfůvové a bratři Brandejsovi.

Hrají písničky Mirka Jaroše Skunka. Je to skvělý textař. A kapela hraje skvěle. Po posledním přidavku se rozcházíme domů. Ještě dlouho nám tato kapela bude znít v uších...

Na závěr chci poděkovat pořádajícím. Hlavně Hudebním nástrojům Rondo ve Dvoře Králové nad Labem, v čele s Béd'ou Šturmem. Patří mu velké díky za úžasný zvuk. A moc děkujeme všem, co se starali celý večer o občerstvení.

P. S. Za rok se zase těšíme, že se uvidíme a poslechneme si skvělou muziku.

Josef Zavřel (za pomoci dcery Lucie)

John Jorgenson Bluegrass Band

J2B2 (John Jorgenson's Bluegrass Band) právě ukončili svou koncertní sezónu 2024 a před návratem do jižní Kalifornie jsem měl příležitost posadit se a promluvit si se dvěma ze zakládajících členů, Jorgensonem a Herbem Pedersenem, o nich samých a jejich hudebním kvartetu, před vystoupením 8. listopadu v Cain Center v Cornelius, NC.

Jorgenson ve své kariéře hrál různé hudební žánry, absolvoval turné s Eltonem Johnem, vedl cikánskou jazzovou kapelu a hrál country hudbu. V určitém okamžiku si uvědomil, že se mu stýskalo po bluegrassu z jeho mladších časů, a tak sáhl pro kolegu ze západního pobřeží, Herbu Pedersenovi, a vznikl J2B2. To bylo před deseti lety a oni jsou tu stále.

Jorgenson je takový malý hudební zázrak, vystupuje od mládí.

Pedersen byl nejvíce ovlivněn návštěvou koncertu Earla Scroggse. Podělil se o to, co ho vedlo k události, která mu změnila život.

„Byl jsem velkým fanouškem Flatt & Scruggs. Krátce jsem pracoval pro Lestera Flatta, když byl Earl v nemocnici v roce 1967, takže je tam jakási opravdová přítomnost. Vlastně jsem byl chvíli Foggy Mountain Boy. Přijeli do Kalifornie a vystupovali, což je velmi vzácné. Byli v Ash Grove a my jsme na ně chodili každý večer, trvalo to dva týdny. Najal je Ed Pearl, který vlastnil Ash Grove. Ve všední dny tam skoro nikdo nebyl, ale o víkendech tam bylo plno. Na mnoho z nás to tam v tom sále mělo dalekosáhlý vliv.“

80letý Pedersen začal svou hudební cestu v 11 letech na kytaru Stella, kterou mu obstarala maminka. Naučila svého syna pár akordů.

„Nastartovala mě. V tu chvíli jsem byl opravdu zamilovaný do harmonického zpěvu.

Everly Brothers byli přímo v mém zorném poli. Přetavilo se to v lidovou hudbu s Kingstonem triem a skupinami městského typu: Limelighters a Highway Men až po New Lost City Ramblers (Mike Seeger a John Cohen). Odtud jsem šel do Discount Records na Telegraph Avenue v Berkley, abych se podíval, jaká nová alba s banjem vycházejí. Za mnou přišel chlápek, který tam prodával a řekl: „Máš rád banjo, co? No, podívej se na tohle.“ A zvedl Mercury Recordings od Flatt & Scruggs ve dvou červených sáčkích. Pomyslel jsem si: 'Co je to?' Vzal jsem si to domů a dal do hi-fi věže a pustil - první melodii, kterou jsem slyšel, byla Salty Dog Blues. Byla to velká králičí nora, do které jsem se ponořil a neohlédl jsem se. Bylo mi 16 nebo 17.

Další album, které vyšlo, bylo Foggy Mountain Banjo na Columbii, bylo instrumentální album, kde Earl hrál všechny své skvělé věci na banjo."

"Bylo mi řečeno, že Lester na tom albu nehrál na kytaru." Zůstal ve Spartě se svou manželkou Gladys. Řekl: 'Proč mám jít celou cestu do města, hrát na kytaru na něco, na čem nebudu zpívat?' Josh Graves hrál na kytaru."

Earlův výběr tak motivoval Pedersena, aby si v 16 letech koupil své první banjo.

"Earl mě naučil hrát za pomoci gramofonu z LP," přiznal kalifornský banjista, když na gramofonu opakovaně poslouchal vinylové album stále dokola.

Pedersen říká, že ho přimělo naučit se pěti-strunku. "Musel jsem to udělat." Se svým životem jsem neměl na výběr."

Pedersen byl samouk, desku Earla Scruggse a školu hry na 5strunné banjo měl až mnohem později, poté, co začal hrát profesionálně.

"Byl jsem v Earlově domě a on se zeptal: 'Četl jsi někdy moji knihu?' a já řekl: 'Ne a to je ta, kterou dal dohromady Bill Keith, že?' Bill, Bůh mu žehnej, napsal všechna ta sóla přesně tak, jak je Earl hrál. Pokud umíš číst tabulaturu, mohl bys to pochopit. Pokud ne, bude to opravdu těžké. Byl jsem chlápek s uchem, všechno jsem jen odposlouchal a noty pro banjo jsem moc nečetl.

Přišel jsem do Nashvillu v roce 1967, abych pracoval se dvěma kluky z Arkansasu, Vernem Williamsem a Ray Parkem. Byli jako bratři Louvinové, opravdu dobří zpěváci. Přidal jsem třetí hlas, abychom vytvořil trio. Přijeli jsme do Nashvillu „zkusit rozbít atom“ a získat nějakou práci. To se ale nedělo. Nashville byl v suchém kraji a ve městě, kromě Printer's Alley nehrála žádná živá hudba. Zdroje nám vyschly.

Pak jsme dostali práci pro Eddieho Hilla, který měl ranní televizní show v Nashvillu. Bylo to na Channelu 5 těsně pod budovou LNC v suterénu. Studio bylo skvělé; domácí kapela složená z hráčů z Nashvillu byla skvělá. Eddiemu se líbilo, jak jsme dělali naše tradiční věci, takže nás měl každý druhý týden ve vysílání. Tehdy jsem dostal práci u Carla Tiptona a Midstate Playboys. Byl diskžokejem v Murfreesboro. Každou sobotu na Channelu 8 od 12:00 do 13:00 předváděl hodinovou živou bluegrassovou show, pak se tam na hodinu hrál Ernest Tubb. Po něm přišla Stoneman Family. Byla to skvělá směs country hudby od tradiční po moderní. Bylo to skvělé!

Earl mě viděl v tom pořadu, zavolal a řekl: 'Rád bych, abys přišel k nám domů' Řekl jsem: 'Kdo to je?' Myslel jsem, že si ze mě někdo dělá legraci z Kalifornie. Netušil jsem, že je to myšleno vážně. Řekl: "No, tohle je Earl Scruggs." Byl bych rád, kdybys přišel k nám domů a přinesl si banjo s sebou.“ Pak jsem poznal jeho hlas. Jediný čas, kdy jsem ho slyšel mluvit, bylo na desce Carnegie Hall na Mama Blues, když se zeptal: 'Co proboha chceš, synu?' Řekl jsem: 'Bude mi ctí přijít a rád bych vás poznal.' bylo mi 23.

Druhý den jsem jel k němu domů a seděl před domem asi 10 minut. Řekl jsem: 'Bude to buď hrozné, nebo to bude zlom (v mé kariéře).' Zaklepal jsem a Louise, jeho sekretářka, otevřela dveře. Viděla moje pouzdro na banjo a řekla: "Chceš vidět Earla?" Představil jsem se, a pak přišel Earl. Řekl: "Vyberme několik věcí, které mi zahraješ."

Zvedl Randyho kytaru a řekl mi, abych vzal banjo. Hráli jsme Martha White Theme, Salty Dog Blues a melodie, které hrají ve své show. Odložil kytaru a řekl: „No, dostal jsem tě sem pod falešnou záminkou. Musím na operaci kyčle a budu ležet několik týdnů. Napadlo mě, jestli bys to za mě nechtěl vzít?“ Slyšel jsem jen hukot v mé hlavě. Nepamatuji si, co se dělo, ale cítil jsem se jako kdybych měl létat...nebo tak něco. Zeptal jsem se: "Myslíš, že to dokážu?" Odpověděl: „No, viděl jsem tě naživo a hraješ skvěle a dobře zpíváš. Rád bych tě vzal dolů na páteční večer do Opry a můžeš se setkat s ostatními.“

Jel jsem domů, ale normálně jsme zapomněl, kde bydlím a to jsem nebyl tak daleko od jeho domu. Byl jsem v Madisonu a on také. Nemohl jsem uvěřit, že se to stalo. Vyzvedl mě ve svém cadillacu a jeli jsme dolů do Opry. Šli jsme v Rymanu po kamených schodech za Tootsie's. Nevrlý starý strážce se zeptal:

John Jorgenson's Bluegrass Band

"Kdo jsi?" Řekl jsem: "Hraju s ním," a ukázal na Earla.

Viděl jsem Lestera a Paula Warrenna stát u stojanu na čištění bot. Earl se mě ujal a představil mě: "Je to ten chlapec z Kalifornie, o kterém jsem ti vyprávěl." Lester hodil kytaru za záda a řekl: "Jak se tam máš, mladě?" Skvěle jsme se bavili a od té chvíle jsem necítil žádný tlak. Cítil jsem se díky nim opravdu uvolněně."

Pedersen tedy několik týdnů hrál na banjo jako Foggy Mountain Boy.

"Byl to docela zážitek. Srovnávám to s tím, čím si prošel Marty Stuart, i když byl ještě mladší. Vlastně jsme o tom spolu i mluvili. Je to milá vzpomínka."

Jorgenson se podělil o svou osobní bluegrassovou historii...

„Bluegrass jsem hrál téměř nepřetržitě od roku 1979 do roku 1988 v Disneylandu v Kalifornii. Hrál jsem šest až sedm setů denně, pět nebo šest dní v týdnu. To je hodně hraní!

Potkal jsem Chrise Hillmana a dostal jsem nápad založit Desert Rose Band v roce 1985. Později toho roku jsem potkal Herba. Přišel, aby si zahrál s Chrisem a mnou a Billem Brysonem v doprovodu Dana Fogelberga. V té době jsem poslouchal Chrisovy písně a říkal jsem si: 'Musí být v plně šestičlenné kapele s bicími a pedály.' Zorganizoval jsem to a stali jsme se kapelou. Jenže Desert Rose Band začínal být dost zaneprázdněný a já už nemohl hrát jen bluegrass.

Stalo se mnoho dalších věcí. Opustil jsem Desert Rose a založil Hellecasters. Pak mi Elton John zavolaal, abych hrál s ním a já jsem s ním na začátku roku 2000 skončil na turné. Kolem roku 2003 jsem byl v letadle s Bradem Davisem a on hrál s Earlem Scroggsem.

J2B2

Řekl jsem: 'Ach jo, rád bych si zahrál s Earlem Scruggsem.' Řekl: "Dobře." Uvidíme, jestli se mi to podaří." Mluvil s Louisem a Earlem a našlo se místo i pro mě. Používali hráče na elektrickou kytaru i hráče na akustickou kytaru. Přivedli mě jako hráče na elektrickou kytaru, ale já jsem tam nakonec hrál i na mandolínu. Byl jsem nadšený, že jsem mohl hrát s Earlem, Randym a Garym. Glen Duncan hrál na housle. Někdy hrála dobro Jennifer Kennedyová a jindy Jerry Douglas. Začal jsem znovu, zase po tolika letech hrát bluegrass, kdy jsem ho pro velké pracovní vytížení nehrál.

Když Earl Scruggs zemřel, už pro mě nebyla šance hrát bluegrass s jeho lidmi. Nikdo se mě neptal, zda bych byl v kapele, tak jsem prostě založil jinou kapelu. Zkoušel jsem to, než jsem dal dohromady tuhle kapelu (J2B2). Snažil jsem se dát dohromady kapelu s Jennifer Kennedyovou, Johnem Randallem a Mikem Bubem.

Udělal jsem předváděčku a plánovali jsme rezervaci v Gray Fox. Můj agent v té době tlačil na Gray Foxe, aby najal můj gypsy jazzový kvintet, aby k bluegrassovému návratu snad nikdy nedošlo. Ale dlouho mu to nevydrželo.

Moc mi chybělo hraní bluegrassové hudby. Věděl jsem, že Herb už moc na banjo nehraje v jiných formacích, tak jsem si myslel, že by se mnou chtěl založit kapelu. Ve stejnou dobu jsem se spřátelil s Markem Fainem a slyšel jsem, že opustil skupinu Rickyho Skaggsa. Pomyslel jsem si: 'Aha, možná bych ho mohl naverbovat!' A bylo to.

Nechal jsem si Johna Randalla jako pozůstatek toho prvního nápadu. Všichni čtyři jsme se sešli a celkem rychle jsme v roce 2014 nahráli album ve studiu Sheryl Crow, Crow's Nest. Byla to Johnova kamarádka a nabídla nám, abychom použili její studio.

Vyšlo to opravdu skvěle a začali jsme dělat trochu i na turné. Pamatuji si, jak jsme poprvé hráli v Opry. Měli jsme aranžmá Johnovy písně Whisky Lullaby a obvykle spousta lidí mluví v zákulisí a neposlouchá. Larry Gatlin tam byl kupodivu taky. Všechno ztichlo a byla to opravdu chvílka. Když jsme sešli z pódia, někdo mi řekl: „Wow! Dokonce jste přiměli Larryho Gatlina, aby byl zticha a poslouchal.“

Pedersen se vložil do řeči: "Přinesl jsem tuto píseň s názvem True, He's Gone . " Je to jako bluesová melodie. Nyní je součástí show."

"Já s Johnem vymyslíme melodii, kterou chceme udělat," vysvětlil Herb.

Jorgenson souhlasil. "Jo, prostě nám to tam snad nějak naskočí."

V nástrojovém vybavení má kapela působivý arzenál. Pedersen vybíral banjo modelu Sonny Osborne Recording King, které Sonny navrhl s Gregem Richem.

"Mám to z hudebního obchodu Buffalo Brothers v San Diegu." Viděl jsem, že je na něm Sonnyho jméno, tak jsem to zvedl a začal hrát a ten chlap mi to prodal.“

Jorgenson řekl: „Hraji na jediný Gibson F5, který jsem kdy vlastnil. Koupil jsem ho nový v roce 1980. Říkalo se mu F5-L, když se Gibson pokoušel vrátit k výrobě svých mandolín jako ve dvacátých letech minulého století. Každá rýha a opotřebení na té věci je ode mě a já ten nástroj miluji.“

Když jsem se Jorgensona zeptal na plány do budoucnosti kapely, připustil: „Od COVIDu jsem nepřemýšlel tak daleko dopředu. Byl jsem vděčný za to, co bylo. V tu dobu jsme nemohli vůbec vystupovat. Dřív jsem plánoval, ale teď víc počítám s tím, že se může stát cokoliv.“

"Ty moje hudební soubory a aktivity nejsou moc vyvážené." J2B2 hraje víc, než můj jazzový kvintet, který dřív hrával hodně. Zeptal jsem se svého agenta: 'Proč to?' a on řekl: 'Je pro mě snazší prodat něco s vokály.' Předtím jsem hrál věci pro uvedení Jamese Burtona do Country Music Hall of Fame. Být toho součástí bylo opravdu fantastické. Hrál jsem píseň Rickyho Nelsona s Elvisem Costello, kterou Burton hrál jako mladík. Takové věci se tu a tam objevují, jsou to ale jen zvláštní události. Herb, Mark a já se Stevem Duncanem a JD Manessem jsme spolupracovali s Peterem Framptonem na písni na albu Neil Young Tribute. Má zvýšit povědomí a získat peníze na jeho školu pro vývojově postižené děti. Jsou tam Steven Marley (syn Boba Marleyho), The Doobie Brothers, Steve Earle, Lucinda Williams, všechny typy lidí jsou na tomto albu. Snažím se neplánovat, prostě dělat všechno tak dobře, jak umím, a jak to přijde.“

Pedersen dodal: „To důležité se dělo po našich vystoupeních, kdy přišly dobré reakce lidí, kteří řekli: 'Moc se mi bluegrass nelíbí, ale miluji vás, lidi. V tomhle městě je festival...“ To je pro nás reklama zadarmo.“

Když Jorgenson přemýšlel nad definicí svého oblíbeného hudebního žánru, chvíli mu to trvalo.

"To je docela těžké." Vyrůstal jsem s klasickou hudbou, hrou na klavír a studoval jsem klasický klarinet a fagot. Pak jsem s kamarády hrál na kytaru v rockových kapelách. Potom jsem se naučil bluegrass a gypsy jazz. Opravdu nemůžu vybrat jen jeden žánr. Jak jsem řekl dříve, nemohl jsem hrát bluegrass, takže mi to chybělo natolik, že jsem vytvořil kapelu, abych ho mohl hrát. Jiné žánry (klasika, rock, jazz, country) se dějí tak nějak přirozeně, ale bluegrass musel vzniknout, abych ho mohl hrát.

J2B2 v Cain Center in Cornelius, NC (11/8/24)

Samo mi to nepadlo do klína. Moje srdce říkalo: 'Musíš hrát bluegrass.' To je docela silný příběh."

Pedersen zmínil i toto.

„Moje oblíbená je country hudba s příběhy v textu. Komu se nelíbí Pancho a Lefty od Merle Haggarda, nemám moc důvod s ním mluvit. Country hudba a bluegrass jsou ty, které mě motivují. Jako skladatel [Old Train, Wait A Minute] poslouchám spoustu různých zpěváků / skladatelů ze starých časů, jako je John Prine nebo dokonce věci od Beach Boys. Být v Kalifornii znamená, že jste obklopeni všemi druhy skvělé hudby.“

Jorgenson vyzvedl i jedno místo s vynikající akustikou. „To bylo, když jsme hráli v Itálii v kapli z 15 století a bylo to tak krásné. Znělo to tak úžasně. Kaple měla vysoké stropy a byla velmi zdobená růžovým vyřezávaným mramorem.

"Měli jsme to udělat akusticky bez mikrofonů," zdůraznil Pedersen. "Akustika byla prostě neskutečná."

John dodává...

„Když jsme hráli koncert v Praze, hostitelka nám řekla, že bluegrass je opravdu součástí jejich kultury. Myslel jsem, že to je nějaké divné. Vysvětlovala nám, že v dobách studené války bylo jediné místo, kde si lidé mohli svobodně promluvit, v lesích, při turistice a kempování. Vzali s sebou své nástroje, kytary, banja a mandolíny a zpívali u táboráku. Ke všem bluegrassovým písním si vytvořili české texty. Na našem koncertě jsem je požádal, jestli by nám česky nezpívali Herbovu píseň Wait A Minute back, a oni to udělali. Bylo to fenomenální. To byl okamžik, kdy nám všem naskočila husí kůže.“

Zveřejněno dne 20. listopadu 2024 od Sandy Hatley

Servis a krátké zprávy

- Na webu <https://www.atamusic.eu/tabulatury/> najdete nově několik set originálních (!) tabulatur od různých hráčů pro všechny bluegrassové nástroje a všechny pokročilosti. Jsou k dispozici ke stažení zdarma, resp. za dobrovolný příspěvek.
- 19. bluegrassová dílna Petra Brandejse v Novém Jičíně se koná 4. - 6. dubna 2025. Tentokrát i s houslemi (Pepa Malina). Vystoupí G Runs and Roses. Více na petrbrandejse.cz.
- Velmi alternativní hudební tvorbu Honzy Máci najdete na: <https://soundcloud.com/jenik-janik/tracks>.

Holoubek

Bluegrassové listy chtějí přinášet aktuální informace o dění v kapelách a vydaných CD. Pokud jste vydali nové album a chcete, abychom publikovali jeho recenzi, pošlete nám je na adresu redakce, přímo na adresu redaktora (Martin Čechura, Sedlecká 13, 323 00 Plzeň) nebo si nás najděte na festivalech a koncertech.

ALBUM

- 8. 3. 2025 Soukromá akce KD Otvice
- 22. 3. 2025 Country bál U Košků, Liberec
- 26. 4. 2025 Pivní pochod Velichov, Hospoda U Lípy
- 10. 5. 2025 Koncert Albumu s SOVS Plzeň, ACW saloon
- 30. 5. 2025 Koncert Albumu Freinfels, Německo
- 13. 6. 2025 Banjo Jamboree Čáslav, Letní kino
- 21. 6. 2025 Plovárna Mšeno, Plovárna
- 28. 6. 2025 Country a bluegrass fest Velichov, Hospoda U Lípy
- 16. 7. 2025 A-session Chomutov, Átrium knihovny
- 23. 7. 2025 Koncert Albumu Dvůr Králové
- 26. 7. 2025 Zásada fest Zásada u Jablonce n/N.

BG CWRKOT

- 12.04.2025 Český Brod
- 11.04.2025 Hradec Králové – Klub Lucie
- 29.03.2025 Velešín – Vinárna Zlatá Růže 20:00
- 08.03.2025 Vsetín – Klub U Splavu

BLACK JACK

- 30.03.2025 Mladá Boleslav, Saloon v modrém

BRZDAŘI

- 19. 3. 2025 Praha, restaurace U vodárny
- 16. 4. 2025 Praha, restaurace U vodárny
- 28. 5. 2025 Praha, restaurace U vodárny

LOES BLUEGRASS TRIO

- 11. 5. 2025 Nitra (CAWCA)

MALINA BROTHERS

- 20. 3. 2025 Praha, divadlo Gong
- 25. 3. 2025 Plzeň, Měšťanská Beseda
- 26. 3. 2025 Cheb, KC Svoboda
- 27. 3. 2025 Klášterec nad Ohří, Kulturní centrum
- 28. 3. 2025 Ústí nad Labem, Národní dům
- 29. 3. 2025 Turnov

POUTNÍCI

6. 3. 2025	Zlín, Zelenáčova šopa, Koncert 55 let na Country scéně
7. 3. 2025	Rožnov pod Radhoštěm, klub Vrátnice Koncert
21. 3. 2025	Třeboň, Kongresové centrum, Lázně Aurora Koncert
22. 3. 2025	Tachov, MKS Koncert 55 let na Country scéně
9. 4. 2025	Teplice, Dům kultur
10. 4. 2025	Čáslav, Dusíkovo divadlo
12. 4. 2025	Pozlovice, hotel Ogar
13. 4. 2025	Třinec, velikonoční jarmark
24. 4. 2025	Králíky, klub Na střelnici
25. 4. 2025	Dvůr Králové nad Labem, Hankův dům
26. 4. 2025	Havlíčkův Brod, výstaviště
2. 5. 2025	Zruč nad Sázavou, zámecký park
10. 5. 2025	Plzeň, Plaza, Slavnosti svobody
17. 5. 2025	Tábor, Žižkovo náměstí
24. 5. 2025	Velký Týnec, zámecký park, tvarůžkové slavnosti

RADIM ZENKL & ONDRA KOZÁK

24. 5. 2025	Velké Karlovice, Hotel LANterna

SOVS

8. 3. 2025	Plzeň, ACW klub, host: Early Times
19. 4. 2025	Plzeň, ACW klub
3. 5. 2025	Plzeň, Plaza, Slavnosti svobody
10. 5. 2025	Plzeň, ACW klub, host: Album
31. 5. 2025	RAčice, Country a bluegrass na Berounkou

Uzávěrka BG listů č. 2/2025

je 30. 4. 2025. Informace o svých akcích a články do BG listů můžete poslat **Martinovi Čechurovi** na e-mail: cechura@seznam.cz.

Pořadatelé festivalů! Nezmeškejte uzávěrku příštích BL (30.4.), pořďte si pořadatelské členství a pozvěte čtenáře Bluegrassových listů na svůj festival!

Čteš Bluegrassové listy někoho jiného? Podpoř nás a staň se členem - viz str. 2.

BA
Bluegrassová
asociace
České
republiky

www.facebook.com/bluegrassova.asociace

www.bacr.cz

www.instagram.com/bluegrassova.asociace/

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR z.s., ročník XXX, číslo 1, únor 2025.
Titulní fotografie: Lilka

Adresa vydavatele a redakce: BAČR z.s., Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.
Vychází nejméně dvakrát ročně. Uzávěrka: 31. 1. 2025.

Zodpovědný redaktor: Martin Čechura, sazba: Petr Maišaidr, logo: Vince.